

Undervisningsministeren (Knud Heine- sen): Jeg skal kun gøre nogle ganske få bemærkninger til hr. Damsgaards kommentarer til finanslovsforslagets afsnit vedrørende uddannelsen.

Hr. Damsgaard fremhævede, at de korterevarende videregående uddannelser, især erhvervsuddannelserne, burde indgå med større vægt, burde placeres bedre i prioriteringen i det samlede uddannelsessystem. Jeg kan sige, at jeg er ganske enig i det synspunkt. Det har jo også fundet udtryk i regeringens tiltrædelseserklæring, og forslaget til finanslov indeholder også en række betydelige stigninger på dette område. Det gælder i særlig grad seminariuddannelsen og her ganske særlig børnehavepædagog- og fritidspædagogseminarierne; men også erhvervsuddannelserne, herunder de videregående erhvervsuddannelser, f. eks. handelshøjskolerne, fremviser store stigninger.

Men det tager noget mere tid, end der har været til rådighed forud for fremsættelsen af dette forslag til finanslov, på afgørende måde at ændre denne prioritering til fordel for de korterevarende videregående uddannelser. Men jeg kan sige, at i forslag til finanslov for de kommende år vil regeringens ønske om en ændret prioritering komme klart til udtryk.

Jeg er endvidere helt enig med hr. Damsgaard i, at der er et behov for en samlet planlægning af de 16—19-åriges uddannelse, og jeg tror, at dette behov bedst vil kunne imødekommes inden for det uddannelsesråd for samtlige uddannelser, som er under forberedelse. Det må sektioneres, som hr. Damsgaard også antydede det, og jeg forestiller mig netop, at én af sektionerne skal beskæftige sig særlig med de 16—19-åriges uddannelse.

Henning Philipsen: Årsagen til, at jeg finder anledning til at gøre et par bemærkninger, er i første række fru Grethe Philips bemærkninger her i dag om statens udgifter på boligområdet. Fru Grethe Philip gjorde opmærksom på, hvor meget de svulmer op — jeg tror, hun nævnede, at i 1985 ville de, hvad rentesikringen angår, ligge et sted omkring 1 milliard kr. Til gengæld fik vi intet at vide om, hvordan vi i øvrigt løser vore boligproblemer.

En anden årsag til, at jeg har bedt om

ordet, er hr. Damsgaards bemærkninger. På mig virker det ikke bare forstemmende, men også nedslående, at aldrig så snart var den nye regering tiltrådt, og aldrig så snart havde den nye boligminister fremsat sine fire lovforslag på boligområdet, før et veritabelt uvejr brød løs over hovedet på det almennyttige byggeri i almindelighed og på dets ledere i særdeleshed. Det forekommer mig, at karakteren i angrebene skal ses som en mere end søgt undskyldning for at tilsløre, at vel er alle fire såkaldte gamle partier her i folketinget ansvarlige for, at vi i dag, 26 år efter den anden verdenskrigs ophør, endnu ikke har løst boligproblemet, og i særdeleshed har de ansvaret for det famøse boligforlig af 1966, som vi advarede imod, men på intet tidspunkt er alt boligbyggeri i den grad blevet mishandlet som i de 3½ år, en unådigt skæbne forlenede os med VKR-regeringen.

Ejendommeligt nok, eller måske karakteristisk nok, blev angrebene indledt af det medlem af det høje ting, som i de forgangne 3½ år var ansvarlig for boligbyggeriet i Danmark, og som bærer hovedansvaret for, at det gik, som det gik. Som dokumentation for sine angreb, refererede såvel den tidligere boligminister som andre ordførere til en bestemt privat bygherre i Herning, som i kraft af sit medlemskab af Herning byråd formåede at få byrådet til at lade en statsautoriseret revisor sammenligne to konkrete byggeforetagender, et privat, som var den bemeldte bygherres, og et almennyttigt byggeri.

Jeg er i besiddelse af det materiale, som er kommet ud af denne undersøgelse, og jeg synes, det skal siges, så det ikke kan misforstås, at det er så gennemhullet som en si. Hertil skal føjes, at det er nøjagtig den samme konklusion, som revisionsfirmaet er kommet til, idet man gør opmærksom på, at rapporten ikke er realistisk og aldeles ikke kan anvendes.

Det er for dårligt, når en tidligere boligminister såvel som andre borgerlige ordførere tillægger dette materiale nogen værdi i denne sag, og det er lige så dårligt, når man prøver at undskylde byggeriets vanskelige situation med en påstand om, at der er for mange murere, og at de, der er for mange, må omskoles. Vel er der ej for mange murere, al den stund murerne og andre bygningsarbej-